

De Duif in Antwerpen

Al sinds zo'n jaar of trien hebben we een goede, vriendschappelijke verbinding met de gemeenschap De Vleugel in Antwerpen. Hun ontstaansgeschiedenis verschilt iets van de onze, in die zin dat zij voornamelijk zijn ontstaan vanuit een zoektocht naar nieuwe vormen van liturgie.

Zo'n tien jaar geleden ontmoetten we hen op een landelijke dag van de toenmalige 8-Mei-vereniging in Den Bosch-Brabanthallen. Dat klikte meteen en sindsdien hebben we geregeld contact en bezoeken elkaar over en weer.

Dit keer had De Vleugel in haar serie "De Vleugel nodigt uit..." onze Duif uitgenodigd om in Antwerpen een Duifse-viering te komen verzorgen. Marina Slot bleek al gauw bereid om daar de overweging te verzorgen. En zo togen we zaterdag 12 mei met een serie auto's naar Antwerpen toe.

Duif en Vleugel in St. Annakerk, Antwerpen

Het koor ging mee, Henk, Irina en nog een aantal Duiven. Sinds een jaar is De Vleugel verhuisd naar een nieuw onderkomen in de wijk Borghout, wat wij zouden vergelijken met Bos en lommer. Veel verschillende culturen bij elkaar. De Vleugel is begonnen met nieuwe gemeente-opbouw en in dat kader paste ook deze viering.

Overdag werd er door diverse Duiven nog flink geshopped in de binnenstad, musea bezocht en om 6 uur was de gezamenlijke viering. De koorleden van de Vleugel mengden zich al snel met het Duifkoor en zo stond er een stevig koor dat de liturgie ondersteunde.

Na de viering was er een gezellige en uitstekende ! broodmaaltijd en werd er over en weer flink van gedachten gewisseld over ervaringen en ideeën. We'll keep in touch, want natuurlijk zien we over niet al te lange tijd weer een aantal Vleugel-bezoekers in Amsterdam!

• Rob Gijbels

Fietstocht 2e Pinksterdag

s'Morgens om 11.00 uur verzamelen zich 13 fanatieke fietsers in De Duif voor de Pinksterfietstocht.

Onder goede weersomstandigheden werd er, na een kopje koffie gestart. De route ging dit jaar richting het Amsterdamse Bos. Hier werd gezamenlijk gepicknickt. Iedereen had wat meegenomen, de klikjes van Arjan en de eieren van Ancel, de zuurstokken, koeken en veel broodjes van de anderen.

s'Middags begon het helaas wat te regenen. Dat mocht de pret niet drukken. Na de picknick ging de route via Amsterdam Zuid weer richting De Duif.

• Alet Aalders

En verder in dit nummer: Leven van religies **2** | In Memoriam Miems **3** | Zestiger jaren **4** | BRINK **5** | Kinderpagina **6** |

Nr 5 - 10 Juni 2007

Het volgende nummer verschijnt op 8 Juli 2007
Inleveren kopij - voor 30 Juni 2007

Aanvang zondagsviering 10:30u

Voorgangers

17 juni Diana Vernooij
24 juni Harris Brautigam
1 juli Henk Kemper
8 juli Rob Gijbels
15 juli Marina Slot

Werkgroep Pastoraat & Diaconie

Alet Aalders 020 6475402
Hortense Ghijs 020 6266155
Ans Visser 020 6434975
Marc Jorritsma 023 5278358

Kindernevenvieringen

• Zondag • 17 Juni • 2 september
Zomervakantie maanden juli en augustus

Duif agenda

- Donderdag 14 juni Meditatief Schilderen. Welkom om 20.00 uur in het Hemeltje. Workshop onder leiding van Frans Gerritsma
- Het Duifkoor heeft zomervakantie van 9 juli tot en met 27 augustus

Adreswijziging

Natalie Hakhoff, Jamie en Noelle Kraan en Rob Weijer
Nootdorpstraat 14-1
1062 JL Amsterdam
tel: 020-6100674

Diana Vernooij in
Het Vermoeden
IKON tv

Zondag 10 juni 2007, 11.00 uur
Nederland 2 • Herhaling op zaterdag
16 juni 2007 om 11.55 uur Nederland 2

Vernooij, voorganger in een oecumenische gemeente: "Christelijke dogma's hebben me nooit geïnteresseerd, maar wel het innerlijk, dat wat zinvol is in je bestaan.

Boeddhisme is voor mij de grond om te weten waar het allemaal om gaat. In het boeddhisme zijn daar veel meer ontwikkelingswegen voor ontwikkeld dan in het christendom."

Verjaardagen

- 12 juni Yasmijn Jorritsma
Els Veenhof
- 13 juni Roberto Schets
- 15 juni Cees Walraven
- 18 juni Hortense Ghijs
- 19 juni Harris Brautigam
Jos Brink
- 20 juni Neelly Schiermeier
- 22 juni Cieleke van der Kroft
- 23 juni Gerdie van Dijk
- 25 juni Fred Vos
- 26 juni Lisa v.d. Meer
- 27 juni Loes v.d. Berg
- 28 juni Mathijs Kemper
- 30 juni Wessel Moerkamp
- 1 juli Til Groothuizen
Marisca Jorritsma

Colofon

Het Groene Licht is een uitgave van de Stichting De Duif. Verantwoordelijk voor de inhoud is de redactie: Hortense Ghijs, Dorien Gransjean-Eldering, Angela van der Marck en Helma Schenkeveld.
Vormgeving: Freek van der Marck en Fred Vos.
HGL is onder andere een podium voor discussie. Ingezonden stukken zijn welkom, maar de redactie behoudt zich het recht voor van niet plaatsen en inkorten.

Adressen

- Stichting De Duif
- Oecumenische Basisgemeente De Duif
- Stichting tot Beheer van De Duif
- Redactie Het Groene Licht
Postadres: Utrechtsedwardsstraat 7
1017 WB Amsterdam
e-mail: deduif@xs4all.nl
website: www.deduif.nu
- Stichting De Duif, entree kerkzaal
Prinsengracht 756
1017 LD Amsterdam
Telefoon / Fax 020 4220380
Postbank 049.80.620

Verzending HGL

Hortense Ghijs 020 6266155

Abonnement HGL

Door overmaken van € 15,00 per jaar op Postbank rekening 49.80.620 ovv. Abonnement HGL

Hoe word ik aangeslotene van De Duif?

Wie zich met de Duifgeloofsgemeenschap verbonden voelt, kan zich melden bij het bestuur met het verzoek in het register van Aangeslotenen te worden opgenomen. Aangeslotenen kunnen onder meer participeren in de democratische besluitvorming en van hen wordt actieve deelname aan de basisgemeente De Duif verwacht.

Leven van religies (5)

Meditatie, new-age, zen, vipassana en tonglen

Mensen beginnen aan meditatie omdat ze rust willen en ontdekken dat er een onwillige geest in hen huist die helemaal niet tot rust wil komen. Er is onrust. Er is een geest die wil fantaseren, herinneren, denken en oordelen. Die geest wil gelijk hebben. En er is drama. Want een scheutje drama in je gedachten geeft dat 'gelijk hebben' meer allure. Drama geeft je het gevoel te leven, er gebeurt iets en daarvan ben jij het middelpunt. Maar drama overheerst en verstoort je ook.

Er zijn eindeloos veel vormen van meditatie, ook christelijke. De Ignatiaanse bijvoorbeeld: de verschillende kloosterorden hebben hun eigen vormen van meditatie en contemplatie. Daar heb ik weinig ervaring mee. Ik heb jaren geleden – voor ik het christendom herontdekte – NewAge-meditatie gedaan met visualisaties van balletjes die stofzuigertjes door mijn lijf energetische troep opruimden en energiebanen vrijmaakten tussen de chakra's. Ik leerde mijn aura te herstellen en emoties te voelen en rozenstruiken te plaatsen tussen mij en mensen die te dicht bij kwamen. Ik leerde mijn behoeften en gedachten als ballonnetjes los te laten. Ik kreeg behoorlijk wat lijfbewustzijn maar op een gegeven moment had ik het wel gezien – het bleven te veel technieken.

Met boeddhistische meditatie ben ik begonnen om tot innerlijke rust te komen in mijn druk werkend bestaan. Ik begon met zen – de Japanse vorm van boeddhistische meditatie. Bij zen zit je een half uur rechtop op een kussentje. Je beweegt niet, je let op je ademhaling. Wat kriebelt laat je kriebelen, wat pijn doet laat je pijn doen. Je zit stil. Je brengt jezelf steeds terug uit de talloze gedachten of emoties die je bestormen, terug naar die ademhaling. Zodra je beseft dat je aan het fantaseren of herinneren of plannen maken bent – is de betovering verbroken, de zeepbel van je fantasie is uiteen gespat. Je tikt als het ware de gedachten aan en keert terug naar aandacht voor hier en nu: ademhaling, geluid van je buurman, pijntjes in je lijf. Waarna je geest er weer vandoor gaat en je weer terugkeert. Dat is een eindeloos proces dat gelukkig steeds lichter wordt.

Zenmeditatie besteedt geen aandacht aan de gedachten, aan wat je denkt of welk soort gedachten je hebt. Maar ik ontdekte door meditatie dat ik bij tijden (vooral in moeilijke tijden) hardnekkige gedachten had die zich niet lieten aantikken. Die gedachten leidden tot drama in mijn hoofd. En onder dat drama bleken emoties verborgen te zitten, die tevoorschijn sprongen als ik ze aandacht gaf. Met de traditionele Zenmethode die ik geleerd had kwam ik niet veel verder. Zelf werd ik te veel een koele kikker die vooral gedisciplineerd zat te zijn. Compassie met mijn drama en de onderliggende emoties was zoek.

Ik ontdekte dat er andere boeddhistische meditatievormen zijn waar emoties een plek kregen: Tonglen-meditatie (in de Tibetaanse Shambala traditie verder ontwikkeld) en Vipassanameditatie, een ouder zusje van de Zen, dat vooral nog in Thailand en Burma en Laos te vinden is. Bij Vipassanameditatie is de truc je gedachten en emoties te benoemen. Je geeft de emotie aandacht – en 'plof' je weet het: dit is verlangen, of haast, of boosheid, of iets anders. Je betrapt als het ware de gedachte of emotie en noemt haar bij de naam en herhaalt dat, net zolang tot ze is verdwenen. "Plannen, plannen, plannen" of "angst, angst", of "chaos", "schrik" of "rechtvaardiging" of wat dan ook, als het maar benoemt wat het is. Je benoemt en bent er dicht bij zonder dat je jezelf ermee vereenzelvigd. En de emotie zakt ook weer weg.

De Tonglenmeditatie voegt er nog iets wezenlijks aan toe: koestering. Je wijst niets af, je koestert. Je verhoudt je tot je emoties als een moeder tot een emotioneel overmand kind: ben je bang – kom maar op schoot, ik zal je koesteren. Bij angst haal je het angstige deel van jezelf – dat je misschien het liefst zou willen uitstoten – op een zorgzame manier naar je toe. Uit compassie. Je angstig of chaotisch kind, dat deel in je dat pijn lijdt verstoot je niet – je neemt het op schoot en koestert het, net zo lang tot het gekalmeerd is. Emoties kun je alleen verwerken met compassie.

Diana Vernooij

Diana Vernooij is een van de tien jaarlijks gekozen voorgangers in De Duif

In memoriam Miems Annegarn

Rede, uitgesproken door Hedwig Buren op 22 mei tijdens de afscheidsbijeenkomst in De Duif.

Lieve Miems

Hier zijn we bij elkaar, mensen die je dierbaar zijn, op een voor ons zo vertrouwde plek. Waar we jaren samen met jou kwamen om te vieren. Hier moeten we nu afscheid nemen van jou.

Hoe anders was je laatste bezoek aan de Duif.

Vorige week zondag kwam je ruim op tijd binnen. Je liep slecht, maar je straalde. De afstand van je nieuwe huis naar de Duif was geen belemmering voor je om bij ons aanwezig te zijn. Je had je vervoer goed geregeld. Maar omdat de stoelen niet prettig voor jou zijn had je je oog laten vallen op de prachtige stoel op het zij-altaar.

Hij mocht daar gewoon blijven staan, dat maakte jou niets uit. Maar Henk wilde jou uiteraard niet zo aan de zijkant laten zitten. Hij heeft de stoel voor je neergezet op je vaste plekje en je zat vorstelijk, zei je, je voelde je de koningin en zo zag je er ook uit.

Ik dacht nog, daar zit je aan vast, dit wordt de vaste stoel voor Miems. Vooraan, zodat je alles goed kon horen. Maar helaas. Het is bij die ene keer gebleven. Na de dienst bij de koffie heb je nog met veel mensen gesproken en vertelt hoe gelukkig je was in je nieuwe huis. Ook de mensen die je in je nieuwe omgeving hebben bezocht hebben dat met eigen ogen kunnen aanschouwen. Je genoot van het leven. In zo'n korte tijd alweer zo gewend aan je nieuwe plek, bewonderenswaardig.

Ik weet niet meer precies wanneer je in de Duif terecht bent gekomen. Ik ken je al zo lang. Ik heb je leren kennen als juf op de school van mijn oppaskinderen.

En natuurlijk uit de buurt. En enige tijd later zongen we zomaar samen op het koor.

Vele jaren ben je bij ons geweest in de Duif.

Ook de verhuizing naar Amsterdam Noord tijdens de restauratie van dit gebouw enkele jaren geleden heeft jou er niet van weerhouden om te blijven zingen.

Elke repetitie en iedere zondag was je aanwezig.

Je zorgde er wel voor dat je er kwam. En niemand vond het vervelend om jou een lift te geven.

Je voelde je betrokken bij de diensten. Want al was het dan misschien niet wekelijks, je was ook geregeld op maandagavond bij de voorbereidingen van de liturgie.

Maar je voelde je vooral betrokken bij de mensen. Ik weet niet of je jezelf echt hebt laten kennen aan ons. Maar je was altijd geïnteresseerd in de ander.

Het was wennen dat je het laatste jaar niet meer in het koor zat, maar gelukkig bleef je wel trouw komen iedere zondag.

Jouw besluit om na al die jaren te stoppen met zingen hebben we langzaam aan kunnen zien komen.

Je kon de dienst niet meer goed volgen vanaf je plek in het koor, achter het altaar. En dat stoorde je. En omdat je geen mens was van de gebaande paden die zich snel ergens bij neerlegde had je daar je eigen oplossing voor gevonden. Tijdens de toespraak ging je gewoon achter je lessenaar vandaan om vooraan in de kerk te gaan zitten en zo had je contact met de voorganger en kon je alles veel beter verstaan. Als de toespraak was afgelopen kwam je weer in het koor zitten en iedereen wist uiteindelijk niet beter.

Maar dat je niet meer lang kon staan en moeite kreeg met lopen heeft je uiteindelijk doen besluiten om te stoppen. Zelfs de goede ondersteuning van Gerdie die jou op kwam halen en weer naar huis bracht heeft die beslissing niet kunnen voorkomen. Het heeft er wel voor gezorgd dat je langer kon blijven zingen.

Wij moesten het verder doen zonder jou en je soms prachtige uithalen. Zonder jouw muzikale kennis, die je als het echt niet anders kon toch graag met ons deelde. Zonder je, gespeelde, gemopper met je maatje Cees. Zonder het gerommel van jou met je bladmuziek.

Maar vooral zonder jou.

We konden vrede hebben met jouw besluit om niet meer mee te zingen in het koor.

Nu zal ook je goedkeurende glimlach op zondagochtend die we uitwisselden als onze blikken elkaar vingen er niet meer zijn.

We zullen verder zingen zonder jou.

Maar we zijn dankbaar dat je zo lang bij ons bent geweest.

Zestiger jaren

Het gras zal altijd groener zijn..

Het gras zal altijd groener zijn aan de andere kant van de heuvels al zien de anderen om ons heen niet verder dan dit ene dal.

Het gras zal altijd groener zijn daar in het land ver weg achter de heuvels. Ik weet dat niemand het gelooft, geen mens behalve jij en ik.

Het gras zal altijd groener zijn aan de andere kant van de heuvels. Laat alles achter wat je hebt en volg me als je van me houdt.

Het gras zal altijd groener zijn daar in dat land ver weg achter de heuvels. Vervulde wensen gaan voorbij maar aan 't verlangen komt geen eind.

Het gras zal altijd groener zijn aan de andere kant van de heuvels. En als we nu niet verder gaan dan drijft de sleur ons uit elkaar.

Het gras zal altijd groener zijn daar in dat land ver weg achter de heuvels. Ik blijf bij jou omdat ik weet dat we daar anders zijn dan nu.

Het gras zal altijd groener zijn aan de andere kant van de heuvels. Al zien de anderen om ons heen niet verder dan dit ene dal.

Het gras zal altijd groener zijn daar in het land ver weg achter de heuvels. En na de laatste horizon begint misschien een andere tijd.

Nooit gedacht dat ik hier in mijn column nog eens de prille president van Frankrijk zou citeren. Mijn lijfblad meldde namelijk dat hij in één van zijn boeken fel tekeer ging tegen de studenten van 1968. Die hadden met hun opstand een 'funeste invloed' op de jeugd van Frankrijk gehad. Ze zouden: '...hen hebben doen geloven dat zij alleen maar rechten hebben en dat hen alles automatisch toekomt...' en ze zouden hebben onderwezen dat alles: 'aan elkaar gelijk is, dat alles gratis is, dat niets verboden is en dat de samenleving altijd schuldig is'.

En als ik de krant mag geloven schrijft Sarkozy als aankomend president nog verder: 'Zij hebben de jeugd tegen de samenleving opgezet, in plaats van hen te helpen er hun plaats te vinden. Zij hebben hen aangemoedigd jong te blijven, in plaats van volwassen te worden(...)Zij hebben de staat, de natie en de republiek naar beneden gehaald en de zelfhaat aangemoedigd'. (TROUW, 12-05-07) Nou, nou! Dat is nog al wat!

Nu waren die zestiger jaren inderdaad geen toonbeeld van een rustige en gezapige samenleving. Op allerlei terreinen van het maatschappelijke gebeuren stormde en bruiste het. Het leek wel alsof niets meer heilig was. Taboe's werden doorbroken, de roep om democratisering liep uit op ludieke en felle acties en vergaderingen, en in menig huisgezin werd de huiselijke rust door een ongehoorzaamheidsrevolte danig verstoord. Het lieve liedje van: "Af en toe gaan pa en moe, met ons naar de speeltuin toe" werd stormenderhand door de indringende teksten van Beattles en Stones van tafel geveegd. Toneel, muziek, seks, kerk, cultuur: alles werd op zijn kop gezet. Bezorgde mensen spraken van 'generatieconflict' en 'opstand der horden'. Zelfs binnen het leger giste en rommelde het. Haren werden niet meer geknipt en een vakbond van dienstplichtigen aanschouwde het levenslicht!

Er is veel misgegaan in die tijd door onredelijk doordrammen, door verregaande naïviteit en een te groot geloof in de maakbaarheid van de samenleving. Maar de criticasters op die periode gaan gemakshalve maar voorbij aan wat in die tijd een oerverlangen was naar een rechtvaardige en écht democratische samenleving! Ondanks alle ontsparingen was er sprake van een begin van een proces zowel van ontmaskering van de gevestigde machten als van de bereidheid om zich in te zetten voor een eerlijke samenleving. Dat er nog niet veel terecht gekomen is, is niet alleen de schuld van toen.

Volgens mij is er veel misgegaan omdat de tegenkrachten van die gevestigde machten onderschat zijn. Al die smalende opmerkingen op die periode zijn voor mij het bewijs dat niet alle idealisme van toen in rook is opgegaan en daarom nog steeds als een bedreiging voor de gevestigde orde wordt gezien.

Ik verdenk de (meestal rechtse) criticasters op die periode er daarom dan ook van dat ze nog steeds bang zijn voor de ontmaskering van hun machtsposities. Ze hebben er alle belang bij om zich niet te willen verdiepen in de echte bewegingen van toen!

Ik verheug me op bewegingen als 'Nederlands Sociaal forum', 'Top van onderop', 'Anders Globalisten', 'VEB contra ABN-AMRO'. Ik zie hun actie als een erfenis uit die roerige jaren zestig!

Volhouden!

Harris Brautigam

Harris Brautigam is een van de tien jaarlijks gekozen voorgangers in De Duif

Adressenboekje

Het ding viel echt uit elkaar. Ook al omdat ik de gewoonte heb om nieuwe adressen niet meteen in te schrijven, maar in te schuiven, zodat ik geen adressenboekje heb, maar een adressenbuil. Een dik elastiek houdt mijn cercle bij elkaar. Je kunt er niet lekker mee werken.

Bij mijn vorige verjaardag mocht ik van een heel lief iemand honderd eures besteden: "Zoek zelf maar iets uit, ik weet het niet meer, je hebt alles al! Nu is dit niet helemaal waar, ik bezit bijvoorbeeld geen Steinway-vleugel, om maar eens iets te noemen en ik heb ook geen zwembadstofzuiger, omdat ik eveneens geen zwembad heb. Ik kan wel duizend dingen bedenken op die manier.

Maar ik had ook geen mooi, nieuw adressenboek en ik meende voor die flap een fraai exemplaar te kunnen verwerven. Een misvatting. Grote kantoorlullen wel, of heel kleine goud op sneetjes, maar een mannencahier? Ik moest ervoor in Rome komen om het te vinden. In leder gebonden, prachtig, wat je ver haalt is lekker.

Thuisgekomen ging ik mijn nieuwe bezit meteen inwijden. Een wonderlijke, bijna macabere bezigheid. Want mijn oude boekje werd ingeschreven toen ik een kwart eeuw jonger was. Tientallen wil ik helemaal niet meer schrijven, of bellen. Die hoefden er dus niet meer in. De twijfelgeval-

len noteerde ik in potlood. Soms is het handig om lieden juist je leven weg te kunnen gummen.

Er stonden ook heel wat dierbaren, vrienden en kennissen bij die ik dolgraag in sierletters had gekalligrafeerd, maar die mij inmiddels zijn ontvallen. Daar schrik je (weer) van. Staat de dood nu zo hoog te veld, of hoort dat bij het klimmen der jaren? In mijn oude boekje bestonden ze nog op papier: ik streep mijn doden nooit door. Ik zet er een kruisje achter. Anders worden mensen echt afgeschreven en daar krijg ik een nog beroerder gevoel van. Ik telde veel kruisjes. Maar het leek me onzin om ze in geschrifte over te nemen. Aan de binnenkant van mijn oogleden staan ze onuitwisbaar. En verjaar- en gedenkdagen zijn iets anders.

Mijn oude boekje heb ik weggegooid. Ik wou het eerst nog bewaren, maar voor eigenlijk? Om te controleren wie er allemaal zijn gestorven? Dat weet ik zo ook wel. Je kunt hooguit nagaan wie je straks, als je zelf krak hebt gezegd zult tegenkomen in het onbenoembare waar we op hopen en in geloven. Maar ja... Dan kom ik ook die gummetjes weer tegen.

• Jos Brink

Jos Brink is een van de 10 gekozen voorgangers in De Duif en heeft iets met schrijven en theater maken, deze volgorde is willekeurig. Af en toe is Jos ook op de televisie te zien, en dan vaak in een rol als ambassadeur van De Duif.

Eensgezindheid overheerst op interreligieus feest

UTRECHT - De levenswijsheid en kennis die in de heilige teksten van godsdiensten schuilgaan, verschillen weinig van elkaar. Zij hebben ongeveer dezelfde ideeën over hoe een mens moet leven.

Dat bleek maandag op de bijeenkomst Andere Tijden, Andere Geesten van het IKON-tv-programma Het Vermoeden en de religiewebsite Reliflex in een volle Janskerk in Utrecht. Beide organisatoren willen van tweede pinksterdag een interreligieuze feestdag maken.

Op de eerste bijeenkomst in die traditie zijn ongeveer 320 mensen afgekomen, in grote meerderheid christenen, maar ook enkele moslims, joden, boeddhisten, hindoes, atheïsten en aanhangers van het bahai-geloof. De meeste deelnemers droegen op verzoek van de organisatoren iets roods, omdat die kleur hoop weerspiegelt.

Overeenkomsten Uit de 'heilige teksten' die enkele prominenten voorlazen,

bleek dat er veel overeenkomsten tussen godsdiensten bestaan.

Zo las de joodse Petra Katzenstein het ook voor christenen zeer bekende 'wat jij niet wilt dat jou geschiedt, doe dat ook een ander niet' voor.

Kaouthar Darmoni, moslima en docent aan de Universiteit van Amsterdam had een tekst gekozen waaruit blijkt dat de overgave aan de scheppende wil van God niet betekent dat de mens ontslagen is van zijn plicht verantwoordelijkheid van zijn keuzes af te leggen.

De Protestantse Kerk in Nederland en de Raad van Kerken hadden hun sympathie met het initiatief betuigd.

De oud-katholieke aartsbisschop Joris Vercammen was een van de voorgangers in de interreligieuze meditatie met zang, dans, woord en stilte waarmee de bijeenkomst afsloot.

Trouw 28/05/2007

Diana Vernooij in IKONS Het Vermoeden

Vandaag, zondag 10 juni was Diana te zien en te horen in een uitzending van IKON's Het Vermoeden, een programma dat mensen wil troosten, verrassen en verontrusten. Een geïnterviewde vertelt over voor hem of haar heilige teksten.

Diana kiest haar heilige tekst uit een boek dat bij haar op het nachtkastje ligt: *Als je wereld instort* van Pema Chödrön. Een tekst over meditatie, mededogen en liefde die niet sterft. Diana: "Meditatiebeoefening leert je om goed naar jezelf te kijken, zonder oordeel, zonder het meteen te willen veranderen en om het te verdragen. Mijn verdraagzaamheid over wat er in mijzelf speelt en wat er in andere mensen speelt is enorm toegenomen door jarenlange meditatiebeoefening. Je komt in een zachtheid terecht die je ergens anders brengt."

Herhaling van dit programma op zaterdag 16 juni, 11.55 uur Ned. 2. Info: www.omroep.nl/ikon/hetvermoeden

Woordzoeker bijbelse namen

B	J	E	D	A	G	A	B	R	I	Ë	L	A
S	A	E	R	D	N	A	D	A	N	I	Ë	L
N	O	R	Ä	A	D	A	V	I	D	A	I	I
U	M	A	N	O	E	D	I	G	V	D	H	L
A	A	Z	B	A	T	H	S	E	B	A	C	E
S	E	A	R	O	B	E	D	S	A	M	E	D
E	L	E	N	I	M	A	J	N	E	B	Z	A
F	I	L	I	P	P	U	S	A	I	L	E	J
A	B	E	S	T	H	E	R	A	R	Z	E	L

ABEL
AÄRON
BENJAMIN
DANIËL
DELILA
ELIA
EVA
FILIPPUS
GIDEON

ADAM
BARNABAS
BILEAM
DAVID
ELEAZAR
ESAU
EZECHIËL
GABRIËL

ANDREAS
BATHSEBA
DAN
DEBORA
ELI
ESTHER
EZRA
GAD

Oplossing:

Biologisch bellen

Het telefoonbedrijf Ericsson gaat in Nigeria biobrandstof gebruiken voor de opbouw van netwerken voor basisstations. Dat schrijft het agrarische e-zine *Agripres*. De generatoren die de basisstations in Nigeria voorzien van electriciteit, gaan werken op alternatieve brandstoffen zoals pompoenzaden, palmolie, aardnoten en jatropa.

Ericsson stopt hiermee niet alleen geld in in het milieu, maar ook de afrikaanse boeren profiteren. Zij kunnen de grondstoffen gaan telen en aanleveren aan het telefoniebedrijf. Omdat de biobrandstof lokaal wordt geproduceerd, blijven de kosten van het netwerk laag, zodat ook arme mensen gemakkelijker toegang kunnen krijgen tot mobiele telefonie. Als deze methode succes heeft, zal Ericsson mogelijk ook in andere ontwikkelingslanden werken met alternatieve brandstoffen voor mobiele netwerken.

• *Tijdschrift ODE - Jan/Feb 2007*

Fair Trade: duurzaam, niet duur

Drink je Café Oké, dan lever je met elke slok een bijdrage aan een betere wereld. Dit merk koopt de bonen bij boeren met kleine koffietuinen en betaalt daarvoor een eerlijke prijs. Dat is niet nieuw, maar door een samenwerking tussen Solidaridad en de Ahold Coffee Company is er meer efficiëncy in de keten van tuin naar winkel mogelijk. Daardoor komt de prijs voor de consument op hetzelfde peil als die van 'gewone' koffie. Met de komst van Café Oké verdwijnt de Max-Havelaarkoffie uit de schappen. Keurmerk staat nog wel op de verpakking. Verkrijgbaar bij AH en C1000 in koffiepads, snelfilter- en espressomaling.

• *Happinez 2007-2*